

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > א-ל אלוף-בלביפדיה מחשבה

א-ל אלוף-בלביפדיה מחשבה

-תמליל - ללא עריכה-

שרשי א'-ל', אלוף

בסיעתא דשמיא ממשיכים את שרשי הא'-ל', בפעם הקודמת עסקנו ב-אלף, כעת, בסיעתא דשמיא - **אלוף**, עיקר מה שנאמר בתורה לשון של **אלוף** בפרשת וישלח ביחס לעשיו, "אלה אלופי בני עשו בני אליפז בכור עשו אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז" וגו', ובהמשך הפרשה. נמנו כאן בכללות בשורש י"א אלופים שמוזכרים בסוף הפרשה וזה מתפרט לכ"ג, כמו שמבואר ברש"י במסכת סוטה, ובבחינת אלופי בני עשיו נמנו כאן י"ד האלופים שבעשיו, ובהמשך הפסוקים נאמר "אלה אלופי החורי אלוף לוטן אלוף שובל אלוף צבעון אלוף ענה וגו' אלה אלופי החרי לאלפיהם בארץ שעיר", כמו שהוזכר שרשם י"א והתפשטותם כ"ג.

פעם נוספת שמצאנו בתורה לשון של אלוף זה גם ביחס לאדום ועשו, בשירת הים שנאמר: "אז נבהלו **אלופי אדום** אילי מואב יאחזמו רעד נמוגו כל יושבי כנען" - בפשטות זה קאי על האלופים של עשיו, אבל יש ברא"ש, ובעוד ראשונים ש"אלופי אדום" היינו עמלק, עמלק הוא חלק משורש אלופי עשיו, והמקור לזה הוא מהגמרא במסכת סנהדרין דף צ"ט, אחד מאלופי עשיו הוא אלוף תמנע, ובזה עוסקת הגמ': "**ואחות לוטן תמנע מאי היא, תמנע בת מלכים הואי דכתיב "אלוף לוטן אלוף תמנע" וכל אלוף מלכותא בלא תאגא היא** [היא היתה בת מלכים, והיא רצתה להתגייר] **באתה אצל אברהם יצחק ויעקב ולא קבלוה, הלכה והיתה פילגש לאליפז בן עשו, אמרה מוטב תהא שפחה לאומה זו ולא תהא גבירה לאומה אחרת** [א"כ, במקום להידבק בזרעו של אברהם יצחק ויעקב מצד הקדושה, היא נדבקה באליפז בן עשיו, שהיתה לו לפילגש] **נפק מינה עמלק דצערניהו לישראל**, [כל שורש מציאות של עמלק יצא מכח תמנע שהיא היתה אלוף] **מאי טעמא** [אומרת הגמ', מדוע יצא ממנה עמלק] **דלא איבעי להו לרחקה** [הם היו צריכים לקרב אותה ולא לרחק אותה]. נמצא שכל עמלק שהוא שורש מציאות הרע שבבריאה הוא מתגלה ממה שתמנע "בעיא לאיגורי" ולהתקרב, "ולא איבעי להו לרחקה", הם לא היו צריכים לרחק אותה.

ידועים עד מאד דברי הגמ' במסכת סוטה דף מ"ז ועוד, לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת, לא כמו שדחה אלישע לגחזי בשתי ידיו, ולא כמו דחה רבי יהושע בן פרחיה לאותו האיש בשתי ידיו, אלא צריך שתהא שמאל דוחה וימין מקרבת. זה מה שנאמר כאן בעומק בדברי הגמרא, היא באתה אצל אברהם יצחק ויעקב, אברהם הוא ימין מקרבת, יצחק הוא שמאל דוחה, יעקב מצרף את שניהם, כידוע אם היא היתה באה אצל יצחק, א"כ מתקיים כאן רק "שמאל דוחה", כמו ששמאי דחפו לאותו הגר באמת הבנין, אבל כשהיא באה אצל שלשתם ולא קיבלוה, שהיא באה גם אצל אברהם ויעקב וריחקה, זהו המבואר כאן שמזה יצא ממנה עמלק. התגלה כאן דחיה גם בימין וגם בשמאל, שלא היתה כאן ימין מקרבת, ומכח כך יצא מציאותו של עמלק, שהוא בעצם כח השילוש דקלקול של אברהם יצחק ויעקב שריחקה, מכח כך יוצא מציאותו של עמלק.

להבין ברור, עמלק יצא מ"אלוף תמנע" **תם נ', ע'**. מי שהיה צריך לקרב אותה, היה צריך להתגלות באופן השלם אצל יעקב. שיש אצלו גם את ה"שמאל דוחה" וגם את ה"ימין מקרבת", הוא מחבר את אברהם ואת יצחק, וכשהוא ג"כ דחאה בשתי ידיו, כנגד כך מתגלה כאן דחיה לתמנע, יעקב הוא איש **תם**, "איש תם יושב אהלים, יש **נ'** שערי בינה **וע'** פנים לתורה, זהו **תמנע, תם נ', ע'**, וא"כ כשדחאה יעקב בפרטות, ובכללות דחו אותה אברהם יצחק ויעקב, מכח כך יצא מציאות עמלק,

היפך מציאות **התם** והנע של הדברי תורה, יצא עמלק שנאמר בו "ויבוא עמלק וילחם עם ישראל ברדפידים". שרפו ידיהם מן התורה, כאשר אדם אוהז בדבר, הוא יכול לאחוז בו ביד אחת, והוא יכול לאחוז בו בשתי ידים, אבל טבעו של עולם הוא, כשאוהז הוא אוהז דבר בשתי ידים, ביד ימין הוא אוהז יותר בחזקה ובשמאל הוא אוהז יותר בחולשה, שהרי היא נקראת בלשון הפסוק "ידכה" - "יד כהה". ועל זה נאמר "רפו ידיהם מן התורה", ידיהם רפו מן התורה מכח שדחו את תמנע, "לא איבעי להו לרחוקא" ובמקום שתהא שמאל דוחה וימין מקרבת הם ריחקו אותה, כלומר שדחו אותה בשתי ידים, מכח כך עמלק גורם להם שרפו ידיהם מן התורה כמו שנתבאר.

וכשבא עמלק ונלחם, ובמלחמה נגד עמלק נאמר "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל", וכאשר ח"ו להיפך, "וגבר עמלק", כשמשוה רבנו מרים את ידיו, להיכן הוא מרים את ידיו? הוא מרים אותם **לאלופו** של עולם. **האל"ף** העליון, מכאן נעשה הניצחון על עמלק ששורשו הוא **מאלוף** תמנע, אלוף, זה מלכות בלא תאגא, בלא כתר, אין להם עול מלכות שמים, וכאשר משה רבינו מגביר את ידיו, מרים את ידיו, הוא מחבר את שני הידים ללמעלה, "בזמן שישראל משעבדין את ליבם לאביהם שבשמים היו נוצחין" זהו מלכות **עם** תאגא. זהו כח הניצחון שמנצחים את עמלק, מכח זה שכשהוא מרים את ידיו, מצטרפים שני הידים ומתאחדים מכח האל"ף שאליו ידיו של משה מורמות.

א' הוא אחד, אחדות, זהו **אל"ף** וזהו **אלו"ף** מצד הקלקול נאמר בלשון שלמה המלך בספר משלי "ונרגן מפריד אלוף", הנרגן שתכונתו היא כולה מציאות של הפרדה, הוא מפריד את האלוף, כמו שהוזכר, הוא לשון של צירוף וחיבור, והנרגן הוא מפריד את הדברים באופן שהם לא יצטרפו אלא שיעמדו באופן של "פירודא".

הגמ' אומרת במסכת ברכות, שם זה מצד התיקון, אבל לפי"ז בהקבלה, מצד הקלקול - "כי הוי מיפטרי רבנן מבי רב חסדא ואמרי לה מבי רבי שמואל בר נחמני אמרי ליה הכי: "אלופינו מסובלים אין פרץ ואין יוצאת וגו'". [את הפסוק הזה הם היו אומרים]. ומסבירה הגמ' את הפסוק אלופינו מסובלים, רב ושמואל ואמרי לה רבי יוחנן ורבי אלעזר, חד אמר אלופינו בתורה, מסובלים במצוות, וחד אמר אלופינו בתורה ובמצוות, מסובלים ביסורים. שני לשונות בגמ' על מה קאי "אלופים", "אלופינו בתורה" מקביל ל"אלוף תמנע" **שתמנע** היא **תם נע**, כמו שנתבאר. "אלופינו במצוות", לחד מ"ד, כי **מצוות** נקראים כן מלשון **צוותא**, וא"כ אלופים במצוות היינו מצוות שמצרפים ומחברים אותם ואין בהם הפרדה.

וישנם כמה וכמה דוגמאות הידועים בדברי רבותינו. הדוגמא הידועה מאד מצות נטילת ארבעת המינים, שנתגלה בחלום ל"ריקאנטיו" על אותו אדם שנטל ג' מינים ולא צירף את האתרוג עמהם, שעליו נאמר "נרגן מפריד אלוף". מי שמניח תש"ר בלא תפילין של יד, או שסח בין תפילה של יד לתפילה של ראש, מבואר בראשונים שהוא נקרא "נרגן מפריד אלוף". וכן על זה הדרך. הבא על הערווה שאיננו מצטרף אליה, [היפך מצוות עונה, שזה ה-**תמנע** שיש בה אותיות משרש **עונה**] כמגלה ערוות אביו ואמו או בא על אשה שאינה שלו, שזה קלקול עריות, הוא נקרא "מפריד אלוף", ועוד ועוד בדברי רבותינו במדריגת המצוות שנקרא "מפריד אלוף".

והמשך הגמ' שם "אין פרץ", [המשך הפסוק] שלא תהא סיעתינו כסיעתו של דוד שיצא ממנו אחיתופל, אחר הדרשא "אלופינו" בתורה, או "אלופינו" בתורה ובמצוות, שתי הלשונות שהוזכר, דורשת הגמ' את ה"אין פרץ" שלא תהא סיעתינו כסיעת דוד שיצא ממנו אחיתופל. מה השייכות בין שתי הדברים?

הגמ' אומרת במסכת סנהדרין דף ק"ו ע"ב, כידוע מאד, ביחס שהיה לדוד המלך עם אחיתופל, "אמר רבי יוחנן בתחילה קרא דוד לאחיתופל רבו, ולבסוף קראו חבירו, ולבסוף קראו תלמידו, בתחילה קראו רבו "ואתה אנוש כערכי אלופי ומיודעי" [אומר רש"י, אלופי, היינו רבי] ולבסוף קראו חבירו "אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלקים נהלך ברגש", ולבסוף קראו תלמידו, "גם איש שלומי אשר בטחתי בו אוכל לחמי הגדיל עלי עקב". וא"כ מבואר בגמ' שדוד המלך בתחילה קראו רבו מלשון הקרא "אלופי ומיודעי", לפי"ז, לשון הפסוק "אלופינו מסובלים אין פרץ ואין יוצאת", "אין פרץ" קאי על אחיתופל, שלא תהא סיעתינו כסיעתו של דוד שיצא ממנו אחיתופל, וזהו אחיתופל שדוד קראו בתחילה רבו אלופו, ולאחמ"כ חבירו ולאחמ"כ תלמידו, וא"כ ה"פרץ" חל כאן על ה"אלופינו", שבתחילה היה אחיתופל בגדר **אלופו** של דוד המלך, וע"ז גופא חל ה"פרץ". בדקות הרי על דוד אומרים חז"ל "אי מפרץ קאתי מלכא הוי שהמלך פורץ לעשות לו דרך" ושממנו בא משיח משרש דוד, וכשיוצא "פרץ", יש "פרץ" העליון דקדושה בודד, וכשה"פרץ" הזה נפרץ, יוצא ממנו אחיתופל שבו נפרץ ה"אלופינו". ולפי"ז, מונח כאן שיש פרץ ב"אלופינו", בפשטות דברי הגמ' זה "פרץ" כשלעצמו, אבל כשחודד השתא שה"פרץ" קאי על אחיתופל, שהיה נקרא מעיקרא "אלופי ומיודעי" ולאחר מכן נתמעט, כאן מונח ה"פרץ" בעצם ה"אלופינו".

להבין ברור מאד, כל מהלך הדברים שהוזכר עד השתא, הרי כל י"א האלופים הללו שנאמרו בעשו הם אלופים של פירצא, הרי "אלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל" זה בבחינת "מלך פורץ גדר", המלכים של אדום הם בבחינת "מפרץ קאתי" שהם פורצים את ה"אלף", מכח כך מתגלה אח"כ "ואלה שמות אלופי עשו למשפחותם" מנין כל ה"יא אלופים שבאו אחרי המלכים, הם אלופים של פירצא, מה שנאמר אצל דוד "אין פרץ", מצד הקדושה, שלא יהיה פירצא של

ה"אלופינו" שמתגלה אצל אחיתופל, כאשר נעשה הקלקול בפסולת שמצד הקדושה - דוד, אצל אחיתופל, נעשה קלקול גם בצד הנפול שכנגדו, עשו שהיה "אדמוני", שכנגד דוד שנאמר עליו בקרא "איש אדמוני", שיש גם בעשיו פירצא ב"אל"ף" מכח מלכי אדום, ומהפירצא באל"ף נעשה מציאות של אל"ף - אלוף מצד נקודת הקלקול שזה י"א אלופי עשיו, ושורש הפירצא כאשר היא מתפשטת, היא מגיעה עד מדריגת עמלק, "אלוף תמנע" שיצא ממנו עמלק, הוא עומק הפירצא הגמורה.

ולפי"ז, להבין ברור, כנגד עמלק שיוצא מעשיו שחל בו פירצא גמורה, עומד אחיתופל שנפרץ מדוד, זה לעומת זה, והדוגמה הבהירה והשורשית לכך, הרי הגמ' אומרת במסכת מגילה "לית דידע לישנא בישא כהמן", הרי המן, הוא ובניו נתלו על העץ, ורבותינו כידוע מאד, מקבילים את כל הי"א שישנם בתורה אהדדי, מה שנאמר כאן י"א אלופי עשיו, י"א יריעות עיזים **שבמשכן, י"א סממני הקטורת, י"א פסיעות שהיה בין ערבות מואב שהיה שם משה רבינו להר נבו מקום קבורתו, ופסעם משה בפסיעה אחת, כמו שאומרים חז"ל, י"א מיני דמים, י"א פסוקים בתורה שמתחילים באות נ' ומסתיימים באות נ', ועוד ועוד, כפי שמונים רבותינו ומקבילים אותם אהדדי, ואחד מההבחנות הנוספים של הי"א - כפי שכמעט מבואר להדיא בדברי רבותינו - זה המן ובניו, בניו הם עשרה והוא השורש להם, הוא בחינת הי"א שבדבר. ועשרת אלפים **ככר כסף** אשקול", אומרים רבותינו, **ככר כסף, בגימטריא ארבע מאות, ככר** הוא בגימטריא **עמלק, ובתוספת הכסף, הוא ארבע מאות**, "ארבע מאות איש עמו" של עשיו, כפי שמפורש בדברי רבותינו, ומ"מ עמלק שבהתפשטותו מתגלה המן, שבו נאמר "לית דידע לישנא בישא כהמן" זהו בחינת הגילוי דקלקול של הדיבור. נחש, חוזרים רבותינו כסדר ואומרים, שהוא שורש לשון הרע, עליו נאמר "ונרגן מפריד אלוף", הוא הפריד את אדם וחיה מהקב"ה, הוא הפריד את אדם וחיה זה מזה, מחיבור זכר ונקבה שבהם, הוא הוא שורש ה"נרגן מפריד אלוף", וכאשר זה מתפשט ב"לית דידע לישנא בישא כהמן", מכח הלישנא בישא מתגלה הי"א של המן ועשרת בניו.**

ויש הבחנה נוספת של י"א באחד עשר יום שיש מחורב דרך הר שעיר, כמו שנאמר בתחילת ספר דברים, ושם נאמר בקרא "בין פארן ובין **תופל** וגו' אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע", ואומר רש"י מהו "תופל" שהוכיחן משה, זה המן שתפלו עליו דברים, והרי שמתגלה כאן שוב בלישנא בישא בחינת אחד עשר. ולפי"ז **אחיתופל**, הגדרתו הוא, שהוא **תופל** דברים כמו תורתו של דואג שהיא מן השפה ולחוץ, מעין כך גם תורתו של אחיתופל. כל תורתו היתה בבחינת "תופל דברים", המן שירד במדבר נקרא "תופל", כנגד המן של מגילת אסתר, שכידוע בשורשם "מן" ו"המן", הם מקבילים אהדדי, וא"כ בקלקול של מן תפלו עליו דברים, ומכח מה שתפלו דברים על המן שירד, מכח כך היה הלישנא בישא דהמן, זה ההקבלה בין **תופל לאחיתופל**.

ונמצא שפסולתו של עמלק שהוא פסולת ד"אלוף תמנע" שממנה הוא יצא מתפשט מ'המן', ובשורשו בקדושה הוא פסולת היוצא מדוד, בחינת אחיתופל. וע"ז נאמר "אין פרץ" שלא תהא סיעתינו כסיעת דוד שיצא ממנו אחיתופל". זה עומק נקודת האלוף באופן דקלקול כמו שנתבאר שמכח הפירצא הופך להיות מציאות האלוף.

יתר על כן, כמו שהזכרנו בפעם הקודמת בהרחבה, הצד העליון של האל"ף זה דבר ה**מופלא, אל"ף** עליון שמתהפך **לפלא**, מצד כך אלוף נקרא **אלוף** מלשון **דבר המרומם ועומד מעל כולם**, יש כמה וכמה לשונות בדברי רבותינו מהו אלוף, וזהו אחד מהלשונות, דבר המרומם ועומד מעל כולם.

האופן השני של האל"ף שהוזכר, מלשון "אאלפך חכמה", "אאלפך בינה", מצד כך זה המשכת שפע, וכנגד זה **אלוף** הוא מלשון "שגר **אלפין** ועשתרות צאנך", שזה השפע הנמשך, "שגר אלפין", זה מה שהבהמה מבכרת, שאז תחילת נקודת השפע, בעומק מבואר בדברי רבותינו, בספר "ברית כהונת עולם", האותיות אחרי המילוי של האל"ף, אל"ף למ"ד פ"א, האותיות אחרי, ב' כ' ר' סוד הבכור, עשיו היה בכור ממה שהיה לו אלופים של האל"ף, אחרי האל"ף שבו היה לו מציאות של בכור. בא יעקב ונטלו, כי הוא דבק באלופו של עולם, וע"י כן הוא המשיך אליו את מציאות הבכור.

ונחזור שוב, יש את ה**פלא** עליון, שבאל"ף - "כי יפלא ממך דבר" כנגד כך **אלוף** הוא מי שמרומם, כנגד ה"אאלפך חכמה **אאלפך** בינה" שבאל"ף, בחינת לימוד, האלוף זה בחינת "אלופי" רבי, מי שמלמד, וזה ה"שגר אלפין" התפשטות.

וכנגד המדריגה השלישית שהוזכר **שאל"ף** נופל והוא הופך להיות **אפל**, כנגד כך זהו האלוף שיש בו פירצא, והפירצא שנאמרה באלוף, שהאל"ף נופל למדריגת **אפל**, שאז הוא הופך להיות **מאלוף, א' פו"ל**, זה **אחיתופל**, שיש בו אותיות **אלו"ף**, מה שדוד קרא לאחיתופל אלוף, כי יש בו אותיות אלוף, ובעומק יותר יש בו אותיות **אלוף - חיי"ת**, משורש "אלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום", שהם ח' המלכים שמלכו קודם מלוך מלך לבני ישראל, הח' האלו נפלו מצד הקלקול, ואלופי עשו שהגיעו אחרי המלכים, מצטרפים שניהם באותה נפילה, במלכים נאמר "וימלוך - וימות", "וימלוך - וימות", שנעשה הנפילה של המלכים, ומכח כך האלופים הם לא אלופים שלמים שיש להם מלכות עם כתר אלא הם הופכים להיות מלכות בלא תאגא, כלומר אלפות נפולה, כשהאלפות הנפולה הזו מתגלה בצד הקדושה, אצל דוד המלך שיוצא ממנו הפסולת, שהיה שם "פרץ" שיצא ממנו אחיתופל, **אחיתופל** הוא אותיות **אלוף - חיי"ת**, זה מקביל ממש לח' מלכי אדום

ואלופי אדום שאחריהם. שמשם שורש יניקתו של אחיתופל כמו שנתבאר. וסדר אותיות **האלוף** כשהם מופיעות בתיבת **אחיתופל** - סדרם הוא **אופל**, אופן של חשיכה, זו המדרגה התחתונה שהוזכר, שמדרגת האל"ף נופלת למדרגה התחתונה שהיא הופכת להיות מדרגה של אופל, חשיכה.

ובאופן הזה, כל אלופי אדום שהם שורש האלוף שנאמר להדיא בתורה, אינו אלא מנקודת הנפילה שבדבר, זה אור שהופך להיות מציאות של חושך.

יש במהר"א אבולעפיא שהמילה **אור**, כשנמלא אותה: **אל"ף, ו"ו, ר"ש**, זה הופך להיות **שר ואלוף**, זה מצד הקדושה, באור, אבל כאשר האל"ף נופל, הוא הופך להיות אופל, חשיכה, זה עומק הנפילה שמתגלה במדרגה הזו, נקודת הנפילה דאחיתופל, ונקודת הנפילה שבתמנע - עמלק - המן, כמו שנתבאר סדר הדברים, ממדרגת **אלוף** למדרגת **אופל**, כמו שחודד.

להבין ביתר עומק, מאיפה שורש הנפילה באל"ף עצמה? כבר הוזכר בהרחבה בפעם הקודמת, המבנה של האות **א'** בנויה משלושה חלקים, בכללות ממש [ופעמים ארבעה, אבל כהגדרה כוללת, שלושה] **י' עליונה, ו' אמצעית, ולתתא או י' או ד'.** באופן העליון של הא' זה **י', ו', י'.** באופן התחתון יותר של הא' הוא **י' ו' ד'.** להבין ברור, כאשר מתגלה האל"ף מהצד העליון שלו, אז זה **י' ו' י'.** אחיתופל מפיל אותו ממדרגת **י', ו', י'** למדרגת **י', ו', ד'.** כלומר שהי' התחתונה הופכת להיות **ד'.** שורש הדבר, שהרי הגמ' בסנהדרין בדף ק"ד ע"ב אומרת: "תניא נמי הכי אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם" כל שנותיו של דואג לא היו אלא שלושים וארבעה, של אחיתופל אינו אלא שלושים ושלוש, כלומר שאפילו לארבע הוא לא הגיע, הרי דואג ואחיתופל הם "בני ביקתא חדא נינהו", ואפילו הכי חל בהם מציאות של הפרדה בגיל מיתתם. השורש שאחיתופל היה צריך למות ג"כ כשהוא בן שלושים וארבע כדואג, כי הי' התחתונה של אל"ף הפכה להיות **ד' - דל"ת**, מלשון דלות. על דרך כלל האות **ד'** נכתבת **ד' ל' ת'**, אבל פעמים נכתב האות **ד' ד', ל', ל'**, לשון דלות. שהוא **ל"ד** - שלושים וארבע, זה "לא יחצו ימיהם", ואחיתופל ירד גם מזה, והפך להיות שלושים ושלוש.

מאיפה שורש הנפילה בתוך האות **א'** עצמה שמתגלה ב**אל"ף האפל**, ביחס ל**אלוף**, שהוא סוגייתו השתא בסיעתא דשמיא? כמו שהוזכר האות **א'** בנויה **מ' ו' ולבסוף או י' או ד'**, וכמו שהזכרנו שהירידה של אחיתופל הוא להפוך את הי' לד'. אבל, שורש האות **א'** מתחילה ב'י' העליונה שבה, יתר על כן יש קוצו של יו"ד שהוא התג שמעל גביו, שהוא אלופו של עולם, וזהו גדר אלוף שהוא מלכות בלא תגא, שאין להם את אותו התג של הי'. אבל יתר על כן כשירידים מהי' העליונה - שורש הא'. זה הופך להיות שעיקר מדרגת אל"ף היא - **ו'.** האל"ף, ראשיתו היא מהי' העליונה שבו, האלוף, שיש בתוכו עוד **ו'**, בעומק הוא הופך את כל האל"ף, שעיקר מדרגתו הוא לא אל"ף המתחיל מהי' אלא אל"ף שמתחיל מהו'. זהו **אלוף**, אלוף זה לא רק **תוספת** של אות **ו'.** אלא הגדרת הדבר שהו' שנמצא עכשיו בין האותיות של האל"ף שבאלוף, מגדירה מה עיקר מדרגת האל"ף שהיא איננה במדרגת הי' אלא עיקרה הוא מדרגת הו' שבאל"ף, זהו בעומק "מלכות בלא תגא", כפשוטו, הסברנו מקודם, שהתג שנמצא על גבי הי' שבאל"ף - הוא לא קיים באל"ף דקלקול של אלוף, אבל יתר על כן, למה שנתבאר השתא, שע"י האלוף, הי' העליונה נחסרת, והאל"ף מתחיל מהו'. וא"כ חסר לאלו"ף את הי' שהיא כל שורש הא' העליונה, זהו מלכות בלא תגא, האל"ף בלי הי' העליונה שבו. כשמהאל"ף נחסרת הי' העליונה, הוא הופך להיות **מ' ו' י', ל' ו' י'.** האל"ף הופך להיות **ו'.** זה ה"ו"י של האלוף.

כל עשרת בני המן כתובים ואת ואת עד ואת וזתא, הווי"ם שנאמר שם זה עומק ההגדרה שהאלופים דקלקול לא מתחילים מהי' העליונה אלא מהמקום של הו' כאן עומק נפילת הדבר שהוא נופל ממדרגת הי' למדרגת הו', כמו שנתבאר.

וא"כ כפי שחודד בסיעתא דשמיא מדרגת הנפילה שמתגלה באלופים היא, שהאל"ף עצמה הופכת להיות המקום של עומק נקודת הנפילה, האלוף מפיל את עצם האל"ף עצמה. ובעומק זה נמצא בתוך **האל"ף** עצמה, שכאשר הסדר שלה נהפך להיות **אפל** - האותיות הופכות להיות **א' פול**, א' שנופלת.

שורש הדבר הוא יתר על כן, רבותינו אומרים, יש ב"מגלה עמוקות" ששורש קדום לגילוי האלוף שמתגלה בעשיו הוא, כאשר אלעזר בא לחפש זיווג ליצחק שברכו אז את רבקה: "אחותינו את היי' לאלפי רבבה", "אלפי רבבה" זה רבבה שהיא עשר פעמים אָלף, אומר בעל ה"מגלה עמוקות" שהם ברכו אותה שהי' אצל יעקב נאמר במצרים "רבבה כצמח השדה נתתיך", וזה הם מברכים אותה שכח האלופים של עשיו הוא יהיה השורש לאותה "רבבה" שאצל יעקב. נאמר הרי בספר שמואל "הכה שאלו באלפיו ודוד ברבבותיו", "שאלו באלפיו" זהו בבחינת "את היי' לאלפיו" ודוד ברבבותיו" - זה בבחינת "רבבה". ויש מרבותינו שאומרים, בספר ברית כהונת עולם - ש"שאלו באלפיו" היינו בבחינת אלופים, כמו שהוזכר השתא מעין אלופי עשיו, ודוד ברבבותיו זה במדרגת ישראל שהם בבחינת רבבה.

והרי שורש עשיו הוא מיצחק ורבקה, יצחק הוא צדיק בן צדיק, ורבקה היא צדיקה בת רשע, כפשוטו וודאי שעשיו הוא

הפסולת שיצא מיצחק עצמו, וזה אמת, אבל מי גרם ליצחק לה' שיצא ממנו הפסולת, הרי הוא צדיק בן צדיק? מכח שיצחק נושא את רבקה ונאמר בו "ויעתר יצחק לנוכח אשתו כי עקרה היא" ששם נאמר אינו דומה תפילת צדיק בן צדיק - יצחק, לתפילת צדיק בן רשע - רבקה, שלכן "ויעתר לו ה'" ליצחק, מכח ה"לנוכח אשתו", רבקה גורמת לידי כך שיצא כח הפסולת שנמצא ביצחק, לפועל. ומי גרם לידי כך שרבקה היא זאת שתגרום להוציא את כח הפסולת שנמצא ביצחק? מה שרבקה הצטרפה להיות אשתו של יצחק מכח הברכה של לבן "אחותינו את היי לאלפי רבבה". הוא מעורר את כח הרע שנמצא ברבקה, ועל ידי כן יוצא ה"אלופים" מיצחק ורבקה, שהוא עשוי, שיש בעשוי י"א אלופי אדום, זהו סדר השתלשלותם כמו שנתבאר.

להבין, בתואל נקרא **בתואל** כי ממנו יצאה רבקה, **בת א-ל** ברור הדבר. אליעזר נקרא **אליעזר** אותיות **אלי-עזר**, ובערך דין השתא, כפי שמבו' בגר"א ומבואר בקהלת יעקב ועוד מדברי רבותינו, שהמילה **אלוף** מורכבת משתי תיבות **א-ל - פ"ו**, - **א-ל** הוא בבחינת חסד, "חסד א-ל כל היום". **פ"ו** כידוע בגימטריא שם **אלוקים**. מסדר הגר"א ואומר, המילה **אלוף** מורכבת **מחסד ודין**. חסד, זה ה"חסד א-ל כל היום". אלוקים - זה מדין הדין, הגבורה. [בדקות חסד א-ל זה בחינת חסד שבדין, כי כל א-ל זה בבחינת חוזק, תוקף כמו שדובר בהרחבה לעיל בתחילת שרשי הא-ל].

כאשר מתגלה ב**אלוף** מצד הקדושה, ה**א-ל** שבו גובר על ה**פ"ו** שבו אבל כאשר מתגלה **אלוף** מצדו הנפול, ה**פ"ו** שבו גובר על ה**א-ל** שבו, ברור ופשוט, וכשהזכרנו שזה מדרגת **פה** דקלקול, היינו **שפה** גימטריא **פ"ו** עם הכולל, זה גופא שורש הקלקול שבאלוף ש"לית דידע לישנא בישא כהמן", והקלקול שבאחיתופל, כמו שהוזכר.

וא"כ, בשורש כאשר **אליעזר** מגיע ל**בתואל** והוא רוצה לקחת את רבקה, אליעזר רוצה להגביר את צד ה**א-ל** שבדבר, אליעזר שיש בשמו **א-ל** בא לקחת אותה מ**בתואל**, **בת א-ל**. והוא רוצה שה**אלוף** יהיה ה**פ"ו** - הדין בבחינת "**עזר**" זכה **עוזרתו** לא זכה מנגדתו" זהו **אלי - עזר**, שרוצה שיהיה "זכה עוזרתו", שה**פ"ו** יצטרף למדרגת ה**א-ל**.

אבל כאשר בא לבן ומברך את רבקה. הוא רוצה להגביר את ה**פ"ו** שב"אלוף" בברכתו הרי לבן ובתואל מצד עצמם לא רצו שרבקה תלך עם אליעזר, והקב"ה הרגו לבתואל, בתואל רצה להגביר את ה**פ"ו** שבדבר בבחינת דינים כמו שהוזכר, בא מלאך והרגו מחמת שהוא לא רצה לשולחה, ויתר על כן, שהרי הם רצו להרעיל את אליעזר, שזה מאכל דקלקול, זה **פה** דקלקול, גימטריא **פ"ו**, שהוזכר. כח הדיבור שב**פה** הוא ברכתו של לבן, וכח האכילה שב**פה** זהו מה שרצו להרעיל את אליעזר.

לבן, כאשר איננו רוצה לשלחה הוא אומר "נקרא לנערה ונשאלה את **פיה**", לבן קיווה שה**פה** הזה יגביר את ה**פ"ו** שהוא **פה** עם הכולל, שהוא ישלוט על ה**א-ל**. ורבקה אומרת **אלך**, להגביר את ה**א-ל**, ואז היא הולכת ל**אליעזר**. וחוזרת ומתקנת את ה**בתואל** דקלקול שיהיה **בת א-ל**.

ולבן אחר נסיונו לברר את נקודת הקלקול מכח פיה של רבקה, וכשנתברר שאינו יכול לעכב הוא בא לברך אותה, וכפי שנאמר אצל בלעם מברכותיו של אותו רשע למדים מה רצה לקלל, בברכתו של לבן גנוז מציאות של קללה, "אחותינו את ה**אלפי רבבה**", הוא רוצה לקחת את כח ה**פ"ו** ולהשליט אותו על מציאות ה**א-ל**, מציאות החסד. שזהו **אלוף** מצד נקודת הקלקול. ראשית כדברי ה"מגלה עמוקות" שה"אלפי" כח אלופי עשוי שהוא מידת הדין יקדם ל"רבבה", שכל כח יניקתו של יעקב, ה"רבבה", לא יהא אלא מכח מדרגת עשוי,

ובלשון אחרת יש לומר, שהרי יעקב אמר "יש לי כל", עשוי אמר "יש לי **רב**", לבן בא לעורר את מידת הדין דקלקול דעשוי שעתיד לצאת מכח רבקה, ממצאותו של יצחק שהוא תוקף מידת הדין. את זה גופא הוא בא לעורר באמרי פיו, נמצא שכל ברכתו היא להגביר את הדינים שב**פה - פ"ו** על השם **א-ל**, הוא מעמיד מציאות של ברכה שבעומקה אינה אלא קללה, לעורר בה את ה"אלפי רבבה" הפסולת שהיא עתידה להוציא מזרעו של יצחק, מציאות עשוי שהוא פסולת הדין. "אדום" שהוא פסולת ממידת הדין הנמצאת אצל יצחק, ועל ידי נקודת ההתנגדות של ה- **פ"ו**, הוא רוצה להגביר את הדין על החסד.

וא"כ, בתחילה ניסה לבן לעכב את היציאה של רבקה מבית אמה ולא לשלחה ש"ע"י כן לא יהיה את מציאות הזיווג עם יצחק, וכשהוכרח כבר לשלחה, אז הוא מעורר את מציאות הפסולת של מידת הדין דעשוי -אדום, להגביר את ה**פ"ו** על מציאות ה**א-ל**, ליהיה מציאות של **אלוף** דקלקול, כמו שנתבאר.

לפי"ז, להבין ברור. כאשר יעקב אבינו בורח מעשיו ובא ללבן, ביחס שהוזכר השתא, הסיבה שהוא בורח מעשיו ומגיע ללבן, כי לבן בברכתו "אחותינו את היי לאלפי רבבה" הוא זה שגרם לידי כך שיש לעשוי את הכח לשלוט, "והיה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צוארך", שכחו של עשוי ישלוט. הרי יצחק אמר "הקול קול יעקב והידיים ידי עשוי", כלומר שמצד מדרגת ה**פה**, הוא קול מ**פה** של יעקב, אבל עשוי מנסה להגביר את ה**פה - פ"ו** על מדרגת ה**א-ל - חסד**, ועל ידי כך נעשה תוקף שליטתו,

"יקרבו ימי **אבל** אבי ואהרגה את יעקב אחי" זה **האל** דקלקול שנמצא בתוך האבל. שמידת הדין של "אבל אבי" שמשם יונק, עשו את כוחו תשלוט על **האל**, ואז, "ואהרגה את יעקב אחי" ע"י שיגביר את הפ"ו שבדבר על כח הא-ל.

מה שיעקב חוזר ללבן, היינו שהוא חוזר לברר את שורש היניקה של עשיו מברכתו של לבן "אחותינו את היי לאלפי רבבה", לכן, לפני שיצחק שולח אותו ללבן, רבקה אומרת לו "קום ברח לך אל לבן אחי חרנה", כלומר היא שולחת אותו לברר את שורש כח שליטתו של עשיו, כי הרי היא, זו שקיבלה את "ברכתו" כביכול, של לבן "אחותינו את היי לאלפי רבבה", שמכח כך יצא הפסולת של עשיו שגובר, וע"י שיעקב מברר את לבן נעשה מציאות התיקון.

יתר על כן, כמו שחידדנו לעיל. אותיות **בכור** הם באים אחרי **האל"ף**, עשיו אמר שיעקב מעיקרא "את **בכורתי** לקח" ולאחר מכן "והנה עתה לקח את **ברכתי**" שהשורש של שניהם זה **ר', כ', ב'.** שהם באים אחרי אותיות **האל"ף**, נמצא שעומק המלחמה בין עשיו ליעקב, היא כמו שהזכרנו מדברי רבותינו מי יונק מהא' העליון, שהוא מגיע לבכורה והוא מגיע למציאות הברכה, נמצא שהגדרת המלחמה של "ויעקבני זה פעמים את בכורתי לקח והנה עתה לקח ברכתי", היא על האל"ף, שיעקב בא ונטל את הבכורה, ואת הברכה שהיא בבחינת "שגר אלפיך" - בהמה המברכת, שזהו השפע היוצא מהאל"ף, הבכורה והברכה יוצאים מהאל"ף.

מכח כך זהו עומק נקודת הדבר במה שיעקב בורח בחזרה ללבן כמו שחודד. ואז יעקב אבינו חוזר ומברר את הגברת הא-ל על מציאות ה-פ"ו. והגילוי הברור לכך הוא בחזרתו מלבן, כשנלחם עם שרו של עשיו, שנאמר שם "לא יקרא שמך יעקב כי אם ישראל" **ישראל, ישר א-ל**, כלומר, שחוזר וגובר אצלו כח הא-ל על מדריגת הדין כמו שנתבאר, "הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים, את בכורתי לקח", זה הבכורה והברכה שלקח יעקב, כלומר זה מלחמה מי יונק את ההתפשטות של הא-ל העליון, ע"ז נאמר לו "לא יקרא שמך יעקב כי אם ישראל" - "כאן הודה על הברכות", כמו שאומרים חז"ל, ובעומק, כאן הוא הודה לו על הבכורה והברכות. איפה הוא הודה לו כשהוא קורא לו ישראל? בפשטות, "כי שרית", מכח שיעקב אבינו ניצח, אבל בעומק, לפי מה שנתבאר, כשהוא קורא לו **ישראל - ישר - אל**, הוא מעלה אותו לא-ל העליון, לשורש האל"ף העליון, כלומר, לא **אל"ף - א' פל**, אלא **לפלא** - האל"ף העליון, דבר והיפוכו, הוא מעלה אותו לשורשו, ובזה הוא יונק מה**אל"ף** את הבכורה ואת הברכה, זהו "מכאן שהודה לו על הברכות", כמו שחודד.

אבל יתר על כן, כשיעקב אבינו בא למקומו של לבן, הרי מעיקרא כפי טבע הדברים, הוא רצה לקחת את רחל ולא את לאה. ואז נאמר בו "ויהי בבוקר והנה היא לאה", והיינו שלבן נתן לו את לאה באפילה, שהרי אם היה הדבר ביום יעקב היה רואה שהיא לאה ולא היה מוכן להתחתן איתה, רק מכח שלבן נתן לו את לאה באפילה, יעקב מקבל אותה. ובעומק, הרי נאמר "ועיני לאה רכות", שהיא היתה בוכה על מה שהיו אומרים "הגדולה לגדול", זהו בבחינת "בכה תבכה בלילה", והיא נקראת **לאה משום לאות - עייפות**, וכסדר ברייתו של עולם אדם עייף בלילה, "לא איברי לילה אלא לישנתא", כמו שאומרת הגמ', ונמצא שכל מדריגתה של לאה הנקראת כידוע בדברי רבותינו "עלמא דאיתכסיא", את ה"עלמא דאיתכסיא" הזה, את לאה, נוטל לבן ונותנה ליעקב. היינו שלבן רוצה שבמקום שיעקב אבינו יגיע **לאל"ף** העליון, **פלא**, במקום שהוא יגיע ל"אאלפך חכמה", הוא רוצה להפיל אותו למדריגת **האפל** התחתון.

אבל מה עשה יעקב אבינו על מנת להקטין את עומק נקודת הנפילה הזו? אמנם היה שם צד של שליטת לבן, "עם לבן גרתי", אבל, הרי לפני שהוא בורח ללבן, הוא נטמן י"ד שנה בבית שם ועבר, "וישכב במקום ההוא וילן שם כי בא השמש", ועד השתא לא לן כי הוא למד י"ד שנה בבית שם ועבר, כדברי חז"ל. בבית שם ועבר יעקב אבינו עסק ב"אאלפך חכמה" וב"אאלפך בינה" והוא הפקיע את כל האפילה. הוא מעלה את ה"לא איברי לילה אלא לישנתא", בי"ד שנה הללו שהוא לא לן, ממדריגת האופל, למדריגת "אאלפך חכמה", "אאלפך בינה".

אבל יתר על כן, כשנאמר בו "וישכב במקום ההוא וילן שם כי בא השמש", כשהוא לן שם, "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו", זהו הסולם שמכחו המלאכים יורדים ועולים. ועד איפה עולים? כתוב שכאשר המלאכים עלו הם ראו שגם למעלה יש דמות דיוקנו של יעקב אבינו, "דמות תם חקוקה בכסא", הם ראו שיעקב אבינו נמצא **בפלא** העליון, זהו הסדר, מה שבתחילה יעקב אבינו לא ישן בבית שם ועבר, שם הוא בירר את האל"ף שבבחינת "טוב לי תורת פיך **מאלפי** זהב וכסף" הוא בירר את ה"**אלפי**", בבחינת "היי **לאלפי** רבבה", והוא מעלה אותו מה**אופל**, - "לא לן". אבל זה לא נשאר במדריגת "אאלפך חכמה", "אאלפך בינה", אלא יתר על כן, הוא מעלה את זה למדריגה היותר העליונה, מדריגת הפלא העליון, כאשר הוא לן בלילה ההוא והקב"ה מתגלה אליו, ומבטיח לו שישוב לביתו לשלום, כל זה הגילוי של ה"אלופו של עולם", כמו שנתבאר מכח כך הוא יוצא ללבן.

ועל ידי כן, מנסה לבן להפיל אותו ממדריגת אלופו של עולם העליון, הפלא העליון, וממדריגת אאלפך חכמה - אאלפך בינה, למדריגה התחתונה של האופל, ע"י שהוא נותן לו את לאה, בחינת לאות ועייפות, בחשיכה.

אבל בעומק יותר, האופל שמתגלה כאן, שהרי, אף שרחל היא עיקרו של בית, אבל הרי, הוא נושא את לאה, שממנה יוצאים ששה בנים. עומק הדבר שיוצאים מלאה ששה בנים, היינו שיעקב חוזר ומברר את ה' שבאלוף. מה שהיה נפילה מכח נקודת החשיכה, שזה בחינת **אופל, שבאלוף**, שהפילה את **האל"ף** למדרגת **אפל** ע"י שהעלימה את ה' העליונה שבאל"ף וגילתה שה' שבאל"ף הוא עיקרו של **האל"ף**. מתוך אותו אופל נושא יעקב אבינו את לאה ששייכת בעצם לחלקו של עשו שהוא האלוף. ואז יוצא ממנו ששה בנים, אז הוא מברר את ה' שבאלוף. ויתר על כן יצאה ממנו דינה, שמבואר ברבותינו שהיא נישאה לשבעה בני אדם שהם בבחינת שבעה אלופים, שכם בן חמור, שמעון, לבן, נבל, דוד המלך ועוד כפי שמונים רבותינו, וברור הדבר, הנישואין שיעקב נשא את לאה, הם בירור האלוף של האופל, שחוזרים ומתבררים.

מכח הנישואין שנושא יעקב אבינו את לאה, בכללות היו ששה בנים, אבל עיקר המדרגה המתגלה, זו מדרגתו של יהודה. הגמ' במסכת מגילה בדף ו' דורשת על מה שנאמר בפסוק לשון של אלוף ביהודה "והיה כאלוף ביהודה", שעתידיים בתי קירקסאות ותיאטראות ששייכים לאדום, שיהודה ילמד בהם תורה. עומק הדבר המתבאר כאן, שיהודה בא לברר את מציאות האלוף דקלוקל האלופים של עשיו, ולחזור ולתקן אותו, ולהחזיר אותו לקדושה. כשיהודה מלמד תורה בבתי קירקסאות של אדום, היינו שהוא מעלה אותו מאופל למדרגת אלוף - של "אאלפך חכמה" "אאלפך בינה".

ויתר על כן, להבין נפלא, נאמר בלשון הפסוק "נרגן מפריד אלוף", והזכרנו מה שאומרים רבותינו מצד הקדושה נאמר "אלוף נעורי אתה", שזה בבחינת בעל ואשה, ונאמר הלשון הזו פעמיים. ומצד הקלוקל, "נרגן מפריד אלוף" היינו מי שמפריד בין איש לאשה, והרי ה' עבירות עבר עשיו הרשע באותו יום, ואחד מהם, שבא על נערה המאורסה. בכללות מה שנאמר בעשיו "כי ציד בפיו", מצד התיקון "הקול קול יעקב" זה פה דתיקון, וכאן זה ההיפך, קלוקל דפיו, אבל בלשון אחרת כמו שאומרים חז"ל, שהיה צד נשים באמרי פיו, זהו צד דקלוקל במדרגת הנפילה של "נרגן מפריד אלוף" היפך ה"אלוף נעורי אתה".

להבין ברור, כל החיבור שעשיו מתחבר ל"אלוף תמנע", הוא לא מצד "אלוף נעורי אתה", אלא מצד "נרגן מפריד אלוף", כיון שהוא בא על נערה המאורסה, והוא צד נשים באמרי פיו, אז החיבור שלו הוא לא מהצד דתיקון, אלא מהצד דקלוקל. את זה גופא יהודה בא לתקן, ואופן התיקון, להבין נפלא, הרי במעשה יהודה ותמר [תמנע - תמר] שיהודה הודה ואמר "צדקה ממני" שעל שם כן הוא נקרא יהודה. שהודה ולא בוש, ועל זה אומרים חז"ל כידוע "ממני יצאו כבושים", הרי בתמר נאמר "ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עיניים" [מקביל ללאה, "עיני לאה רכות"] היא כיסתה את פניה, שלא היה ידוע מי היא, וא"כ יהודה התחבר אליה מכח מציאות של אופל, כיסוי, ולכאול הכיסוי הזה הוא מצד דקלוקל, ומה שיעקב אבינו ניסה לתקן את האופל, חוזר יהודה ונפול, והשורש הוא כי הוא נולד מהאופל של נישואי לאה שזה היה הנפילה שמצד לבן, כמו שחודד.

אבל יהודה בא לתקן את הדברים, כפי שאומרים חז"ל "ממני יצאו כבושים", מכבשונו של עולם, כלומר האופל הזה שנעשה כאן, הוא לא האופן התחתון שמתגלה כפשוטו, אלא הוא האופל שעליו נאמר "והיה לעת ערב יהיה אור". זה מה שהזכרנו שהמילוי של אותיות אור, אל"ף, ו"ו, ר"ש, הם אותיות שר ואלוף, כדברי הרב אבולעפיא, ומה מתגלה בפעולתו של יהודה, שע"ז נאמר "ממני יצאו כבושים" באופן שהדבר מכוסה? המכוסה הזה הוא לא מכוסה כפשוטו, אלא הוא מכוסה שמתגלה באור העליון. ונחזור למה שהוזכר, אופן התגלותו באור העליון, כי הוא עולה מאופל של "ממני יצאו כבושים", והוא מעלה את זה ל"אאלפך חכמה" "אאלפך בינה" שזהו מה שעתידי יהודה ללמד תורה בבתי תיאטראות ובתי קירקסאות. אבל יתר על כן, הוא עולה לאל"ף העליון, לאלופו של עולם.

כמו שאומרת הגמ' במס' סוטה כידוע, יהודה נקרא על שמו של הקב"ה, הוא עולה למדרגת פלא עליון. פלא עליון הוא שמו יתברך, שהוא המופלא הגמור שקיים, זה עומק העליה השלימה שמתגלה ביהודה.

כשיצאו ששה בנים מלאה, יעקב אבינו תיקן את ה'. יהודה עולה ממדרגת **האופל** "ממני יצאו כבושים" למדרגת "עתידי ללמד תורה". "אאלפך חכמה", ושמו של יהודה שיש בו שם הוי"ה, בזה הוא עולה למדרגת שמו יתברך למעלה, הפלא העליון.

אבל יתר על כן, לפי"ז להבין נפלא, יהודה הרי נקרא יהודה על שם הוי"ה, אבל נוסף ביהודה את ד'. איזה אות ד' היא? הוא בא לתקן את ה' ו' י' שבאל"ף שירד ל' ו' ד'. בבחינת דלה ועניה. **דל**, ל"ד שנים של דואג, ומעין כך ל"ג של אחיתופל כמו שהוזכר, את הד' הזו שבאות א', בא יהודה לברר. זהו שם הוי"ה, וד', הוא מעלה את הד' מהדלות התחתונה עד השם הוי"ה העליון. הוא מעלה את האופל מכח ה"ממני יצאו כבושים", מכבשונו של עולם, למדרגת "אאלפך חכמה" כדברי הגמ' במגילה בדף ו' שעתידי יהודה ללמד תורה בבית קירקסאות של אדום, יתר על כן הוא עולה למדרגת הפלא העליון, שהוא חוזר ומגלה את האל"ף באופן של האור.

זהו מדרגת הדבר שמשם יוצא אורו של משיח, אורו של משיח חוזר ומברר את מדרגת האל"ף שיחזור למדרגתו העליונה.

בכללות הזכרנו שיש ג' מדריגות באל"ף, - **פלא** עליון "**אאלפך**", **ואופל**. זהו ג' הבחינות של הא', א' רבתי, א' רגילה, וא' זעירא. בתחילת ויקרא נאמר בתיבת ויקרא א' זעירא, שמשה היה בו בחינת א' זעירא.

תרין משיחין ומשה שעתידין לבוא בגאולה העתידה, כדברי חז"ל, אומרים רבותינו להדיא, שזו מדריגת האל"ף.

הי' העליונה הוא משיח בן דוד.

הי' התחתונה הוא משיח בן יוסף.

הו' האמצעית היא משה רבינו.

מפורש בדברי רבותינו. זהו הא' שהוא המשיח דלעתיד לבוא, ולפי השורש שהזכרנו השתא, לפי"ז משיח בן דוד ששורשו ב'יהודה' איפה הוא מושרש בא' הוא נמצא בי' העליונה של א'. זה ה'יהודה' שמעלה את הכל בחזרה למדריגת הי'. לכן שמו של יהודה מתחיל באות י', כי הוא מעלה בחזרה את הכל למדריגה של הי' העליונה. כאן עומק העליה של מדריגת האלוף כמו שנתחדד.

א"כ, נתבאר בסיעתא דשמיא שעומק העליה שמתגלה באלוף שעולה למדריגה העליונה, בכללות ממש, לפי"ז במה שמלבן יוצא זרעו של יעקב, שכידוע מאד, יש את הלובר העליון ויש את הלובר התחתון, לכן הוא מצד הלובר התחתון, ובמקביל יש נקודה עליונה של לובן עליון. הזכרנו שרבותינו מקבילים רבות מנין של י"א שמתגלה בהרבה מקומות. ואחד מהי"א הם, שיש י"א פסוקים בתורה שמתחילים באות נו"ן ומסתיימים באות נו"ן. זהו מדריגת ה**לבן**, מדריגת **לב - נ'**. "**לבבו** יבין ושב ורפא לו", "**בלב** מתגלה מציאות הבינה, ונ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם נותנו למשה חסר אחת, אבל בביאת משיח עתיד להתגלות שער הנ' בשלימותו - מצד הקלקול כמובן זה לב ערל, אבל מצד התיקון זה לב בשר, "ונתתי לכם לב בשר", וא"כ הגילוי שמתגלה מכח הלובר העליון שחוזר ונכנס בחזרה לקדושה, הי"א פסוקים שמתחילים בנו"ן ומסתיימים בנו"ן, שזה בבחינת **לבן** דקדושה, ה**לב נ'**, זה חוזר ונכנס מכח זרעו של לבן, ה**ברזל בלהה**, רחל, זלפה, לאה, וכל י"ב שבטים שיוצאים מהם. כולם נכנסים בחזרה לקדושה מכח הברור של אותו י"א שחוזר בחזרה כמו שהוזכר.

להבין ברור, הרי יש י"ב שבטים. ויש כמה וכמה הבחנות שהשבטים הם בעצם י"א שיש על גביהם עוד אחד שהוא הי"ב. ניתן דוגמאות ברורות:

כל השבטים נולדו בבית לבן, ו**בנימין** נולד בכניסת רחל לארץ ישראל, כמפורש בקרא שילדה אותו בדרך אפרתה היא בית לחם ושם נקברה, אופן נוסף שזה מתגלה **לוי**, שאין לו חלק ונחלה עם שאר השבטים.

יהודה שהוא המלך, "שום תשים **עליך** מלך", שעומד מעל כולם.

הזכרנו כמה דוגמאות שורשיות בהירות ובדקות אפשר למצוא בכל אחד מהשבטים שבצד מסוים הוא עומד לעצמו.

דוגמא נוספת כעת, לעניינינו דידן, זהו מה שמתגלה במכירת יוסף, רבותינו אומרים כידוע שהסיבה היא, שהאחים חשדו שיוסף הוא פסולת, כמו שיצא מאברהם, ישמעאל, יצא מיצחק, עשיו, אמרו האחים שגם מיעקב עתיד לצאת פסולת, והיה נראה להם שהפסולת הוא יוסף, וזה לא סתמא, מה שהם חשבו כך, הרי שטנו של אדום הוא באמת יוסף, כלומר, שהוא באמת זה לעומת זה, שהרי בכל "זה לעומת זה", יש בו הרי, נקודה שהיא מעין מי שהוא לעומתו, ולכן הם סברו שהוא פסולת של הבית, ומכח כך הם באו למוכרו, משום שהם סברו שהוא לא חלק מן הבית, וא"כ, לפי מה שהם סברו עולה שיש בבית רק י"א. ולהבין ברור, נמצא שכל הפגם של מכירת יוסף הוא התפיסה שהשבטים הפוכים להיות י"א, זה נפלא כשמתבוננים בדבר.

לפי"ז להבין ברור, יש עשרה בקדושה, "כל בי עשרה שכינתא שריא", יש את העשרה ועל גביהם שורה השכינה. בצד הקלקול כידוע אין שכינה, והזה לעומת זה של השכינה הופך להיות עוד אחד דקלקול, זהו י"א דקלקול, כמו שמבארים רבותינו, יש בשערי גן עדן, בר' צדוק ועוד, הרע מעמיד עשרה ועוד כח גילוי האלוקות, שח"ו, הוא אלהים אחרים שהוא מעשה ידי אדם, אז הוא הופך להיות י"א כמו העשרה. ברור הדבר.

כשהשבטים באים למכור את יוסף והם הפוכים להיות עשרה ועוד אחד שזה י"א, זה הופך להיות שליטה של עשיו, וזה ברור ופשוט אם יוסף הוא שטנו של עשיו, ובאים למכור את יוסף, בעומק מי שגורם למכירת יוסף הוא עשיו, שאצלו מתגלה הי"א אלופים, הם גופא גורמים למכירתו של יוסף, שע"י כן השבטים נהיים י"א. ובעומק, אם השבטים נהיים י"א, אז אין זה י"א בבחינת שכינה אלא ח"ו, י"א דקלקול, זה העומק של מה שכל כ"ב שנה שיוסף היה נעלם מיעקב אבינו, נסתלקה מיעקב שכינה. וודאי כפשוטו, כי אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה, וכיון שהוא היה בעצבות ואבלות אז נסתלקה ממנו שכינה,

אבל בעומק יותר, למה שנתבאר השתא, השכינה נסתלקה מיעקב אבינו מכח שמתגלה שליטת הי"א דעשיו, שאז זה לא עשרה ושכינה, אלא עוד אחד נוסף על העשרה, ולכן אצל יעקב אבינו לא שרתה השכינה.

יתר על כן, יש בזה עומק, הרי כאשר האחים באו למכור את יוסף, הם היו הרי, רק תשעה, ראובן הלך לאביו ובנימין נשאר אצל אביו, ויוסף הוא הנמכר. אומרים חז"ל שהם צירפו את השכינה עמהם, נמצא שהשכינה הפכה אצלם **להשלים** לעשרה, לא התגלה אצלם המדרגה ששכינה הוא **מעל גביהם**, זה עומק נפלא, זה נקרא "מלכות בלא תגא", בלא כתר. תמיד יש עשרה ושכינה ששורה עליהם, זה הכתר שנמצא על גביהם כביכול, אבל כאשר השכינה מצטרפת לעשירי, השכינה נהפכת להיות אחד השווה לכולם, זה עומק הדבר שבשביל למכור את יוסף מצרפים את השכינה, מצד אחד מסתלקת השכינה מיעקב כמו שאמרנו כי הי"א שנשארים הם לא עשרה ושכינה, אלא מעין י"א דעשיו, ומצד שני מתגלה שהשכינה הופכת להיות חלק מהעשרה. זה השורש של "אלוף תמנע" שהוזכר, שכל אלוף הוא מלכות בלא תגא, כאן זה נעשה במכירת יוסף, שכאשר הם מוכרים אותו השכינה הופכת להיות כחלק ממנין העשרה, זהו מלכות בלא תגא שאין דבר על גביו, כמו שנתחדד. אפשר להרחיב את הדבר, אבל היסוד הוא ברור בעומק, מכירת יוסף הם בעצם עומק הנפילה שיש כח של שליטת עשיו על יוצאי ירך יעקב, כמו שנתבאר, שהם שולטים והופכים את השבטים למציאות של י"א, כמו שנתחדד.

אבל כאשר מתגלה "עוד יוסף חי וכי הוא מושל בכל ארץ מצרים", יוסף מצטרף בחזרה לשבטים ומתגלה שמיטתו של יעקב שלימה, שאין בה פסולת שלא כמו שחשבו השבטים שיש פסולת גם ביעקב "וישכב במקום ההוא וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו", ואומרים חז"ל שנתקבצו כל האבנים ונעשו אחד כי י"ב השבטים נתאחדו לאחד, אופן הגילוי שהם מתאחדים מסביב לראשו שהוא בבחינת **ישראל, לי ראש, - ישר אל**, כמו שהוזכר. מתברר שהוא עולה למדרגה העליונה של הפלא העליון.

לפי"ז להבין נפלא, שזה תמצית כל מהלך פני הדברים, מכח כך יורד יעקב אבינו למצרים, והרי, כמו שאומרים חז"ל, ראוי היה יעקב אבינו לירד בשלשלאות של ברזל אלא זכותו גרמה לו. הקב"ה אומר לו "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה", ה"אנכי" שכתוב כאן היינו **האל"ף שבאנכי**, "האלופו של עולם" ממדרגת **הפלא** העליון של האלף, ל"אאלפך חכמה", זהו מה שהוא שולח את יהודה לתקן לו בית מדרש במצרים, זהו ה"יהודה" שהזכרנו מהגמ' במגילה דף ו' שעתיד להיות אלוף - ללמד, יעקב אבינו מוריד את יהודה למצרים, למקום האופל והחושך, ושם נאמר "אנכי ארד עמך" שיתגלה במצרים המדרגות העליונות של האלף, "ואנכי אעלך גם עלה", כאן מתגלה שכל שלושת המדרגות של **האל"ף - הפלא** העליון, ה"אאלפך חכמה" והאופל התחתון, הם לא הופכים להיות ירידה כמו כל סדר הנפילה שדיברנו, אלא יעקב אבינו, זכותו גרמה לו, שג' האלפים הללו חוזרים ומתחברים.

ולפי"ז, כמו שהזכרנו בפעם הקודמת ג' פעמים אל"ף במילוי, **אל"ף, למ"ד, פ"א, שעולה קי"א, ג' פעמים עולה שלג**, לפי"ז זה סוד הלובן שהוא חזר ובריר אותו - ג' האלפין שכאן חזרו ונתחברו, חוזרים לברר את הלבנינות העליונה, "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" - מהו "חטאיכם כשנים", "את תקוות חוט השני הזה תקשרי בחלון אשר הורדתנו בו", זה הכח לשלש את הדבר, אם זה יורד שני זה בחינם אדום, כלומר שזה הקלקול של האל"ף, בבחינת אלופי אדום, כמו שנתבאר, וע"ז נאמר "אם יהיו חטאיכם כשנים", שב"חטא" לא מתבטאת האל"ף, כי הוא בבחינת "נרגן מפריד אלוף" שהחטא מפריד את אלופו של עולם, כמו שאומרים רבותינו, רבות. שורש החטא שהוא כשני מכח שהוא אצל אָדום. וע"ז נאמר "כשלג ילבינו", שכל שלושת מדרגות האל"ף, **הפלא, ה"אאלפך חכמה", האופל** התחתון, מצטרפים יחד והופכים להיות בגיטמריא של שלג, "כשלג ילבינו", זה עומק שלימות מדרגת האל"ף.

ומכח הציור השלם הזה ביקש יעקב לגלות את הקץ, אבל עדיין האופל התחתון לא נתקן לגמרי, ולכן נאמר "ונסתתר ממנו". כי יש עדיין מציאות של אופל, אבל במהרה בימינו נזכה, השתא, למדרגה שהאופל התחתון יאיר בו האור העליון, ה"שר ואלוף" של אותיות מילוי האור, יאירו גם את האופל התחתון, שיהיה ביקש לגלות את הקץ ונתגלה, במהרה בימינו.

[שאלה: המלך השמיני ממלכי אדום מלך הדר שלא מת, האם הוא שורש להתחדשות וכדו'] תשובה: זה סוגיא עמוקה מאד מאד ביסודות דברי רבותינו, בלשון קצרה מאד, בכל דבר יש ממוצע. ראשית, אם יש מלכי עשיו שמתו וישראל שלא מתו, חייב להיות שיש נקודה שממשיכה מעשיו לישראל והיא נקודת ממוצע ביניהם, ונקודה הזו נקראת הדר, והיא בעומק שטנו של עשיו שהוא יוסף שהוא גרם לידי כך שהמלך הזה חי, הוא לוקח את נקודת החיות הטובה שנשארה באדום ומהם הוא מכניס אותה לקדושה, סוגיא יסודית בדברי רבותינו, שרשי אורות המצח שנכנס במלך הדר.

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/בלבביפדיה-מחשבה>

Links

[1] <http://bilvavi.net/ency.thought.aleph>